

[Søren Olesen.]

og derfor synes jeg, disse Tillæg burde medregnes i de nuværende Udgifter; de udgør henholdsvis 35 Mill. Kr. og 19 Mill. Kr., og hvis disse Beløb medregnes i de nuværende Udgifter til Alders- og Invalidere, maa Forholdet blive et andet. Efter mit Regnestykke bliver Forøgelsen af Udgiften da højst 27 Mill. Kr., og saa ser jeg endda bort fra de 12 Mill. Kr. af Eengangstillægget, som er udbetalt efter 1. April. Hvis denne Opstilling er rigtig, og man saa tager i Betragtning den Tilgang, der vil blive, naar man hæver Formuegrænsen for Adgangen til at faa Aldersrente, bliver det ikke nogen stor Forbedring, der bliver tilbage til hver af de nuværende 254 000 Rentenydere, vel næppe 100 Kr. gennemsnitlig pr. Aar, og det kan ikke siges at være nogen særlig stor Forbedring; for øvrigt falder den noget uensartet.

De forskellige Forbedringer og Mangler er i øvrigt blevet omtalt, men jeg vil gerne pege paa nogle enkelte Ting, som ikke er blevet omtalt, eller som jeg synes bør understreges. Her vil jeg da først standse ved Børnetillægget. Saaavel i Betænkningen fra det nedsatte Udvalg som i den højtærede Socialministers Fremsettelsestale blev det indrømmet, at Børnetillægget er for lille og ikke kan dække Udgiften ved et Barns Underhold. Naar man alligevel ikke er gaaet til en anden Beregning, begrundes det med, at man ikke kan sætte det højere end det Børnetillæg, som en Enke kan opnaa, og det retter sig efter de saakaldte Normalbidrag.

Men her synes jeg, man hele Tiden har sat Faderens Bidrag for lavt, for selv om man vil hævde, at begge Parter har Forsørgerpligt, maa man dog indrømme, at i en normal Familie paahviler Forsørgerpligten særlig Manden, medens Hjemmets Pasning paahviler Kvinden, og en Enke med 3—4 Børn er jo ikke i Stand til at skaffe sig nogen Indtægt, hvis hun da skal passe sit Hjem, og derfor synes det naturligt, at hun bør have fuldt Forsørgertillæg til sine Børn. Det samme gælder den ugifte Kvinde. Her er der ingen Grund til at holde Haanden over den uægte Barnefader — det er vel rigtigere at bruge dette Udtryk om Faderen end om Børnene; at hæfte det uægte Navn paa dem, er der ingen Mening i. Der er ganske vist nogle, der mener, at ogsaa disse uægte eller illegale Fædre har en Mission at opfylde — det er jo noget af en Skønssag —, men i hvert Fald bør deres Underholdsbidrag forhøjes, synes jeg, til det dobbelte og indrives med de skrappeste Midler. Disse

Personer unddrager sig i mange Tilfælde deres virkelige Forsørgerpligter, og det er der absolut ingen Grund til, at de skal have Lov til; da de jo har samme Indtjeningsmuligheder som alle andre og ogsaa i de fleste Tilfælde faar akkurat samme Løn som alle andre, saa bør de ogsaa bære deres fulde Forsørgerpligter.

Selv om dette nu ikke bliver ændret i Øjeblikket — i saa Fald skulde alle Bestemmelserne om Underholdsbidrag ændres —, mener jeg, man i det foreliggende Lovforslag om Alders- og Invalidere bør indrette det saadan, at Alders- og Invalidere faar et saadant Børnetillæg, at de virkelig er i Stand til at forsørge deres Børn uden at skulle gaa til Socialudvalget; for det synes jeg er beskæmmende. Har man tildelt nogen Alders- eller Invalidere, bør det ikke være saadan, at de bagefter skal have den suppleret med Socialhjælp.

Til Slut vil jeg gerne omtale Invalidernes Forhold. Da man fik den første Lov om Hjælp til Invaliderne, var det jo enten alt eller intet, idet man gav det samme Beløb til alle berettigede. Senere har man gradueret Renten, men man holder fremdeles fast ved Kravet om, at Arbejdsevnen skal være nedsat til $\frac{1}{3}$, hvorved en Person, der f. Eks. kun har halv Erhvervsevne, intet som helst kan faa, men er henvist til Socialhjælp. Det finder jeg urimeligt, og selve Grundlaget for Rentetildelingen bør snarest ændres.

I det hele vil jeg anbefale, at Invalidere udskilles fra Aldersrenten, saaledes, at der bliver en særskilt Ordning for Invalidere Vedkommende. Hvor der er Tale om Invaliditet og særlig fuld Invaliditet, burde det være saadan, at Renten med Tillæg kunde strække til til at forsørge ikke blot en enkelt Person, men en Familie, da man maa regne med, at Invalidere har samme Trang og Ret til at stifte Familie, som andre Mennesker har.

I denne Forbindelse vil jeg ogsaa pege paa Tuberkulosepatienterne, som jo skal have en lang Rekreativeperiode, og for hvem det er absolut nødvendigt, at de afholder sig fra Arbejde, og for hvem der tillige stilles store Krav til god Kost og sunde Boligforhold. Nu er det saaledes, at mange Tuberkulosepatienter faar Tilbagefald, fordi de tvinges ud i Arbejde, før det er forsvarligt, og her synes jeg, Samfundet gør sig selv en daarlig Tjeneste, idet man saa bagefter igen maa ofre Kur og Pleje paa dem, naar deres Helbredelse bliver forhalet eller forhindret.

Især hvor det er Manden, som er In-